

Arrest

nr. 59 494 van 11 april 2011
in de zaken RvV X en X / VI

In zake: X - X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X alsook door X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2010.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de administratieve dossiers en de nota's met opmerkingen van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de zaken worden toegewezen aan de VIde kamer.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van voorzitter S. BODART.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BAÏTAR die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. STESSELS en attaché B. BETTENS die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

De beroepen zijn gericht tegen drie beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die werd genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De eerste bestreden beslissing wordt als volgt samengevat (vrije vertaling):

"A. Feitenrelaas

U zou van Armeense nationaliteit en afkomst zijn. U zou tot januari 2008 lid zijn geweest van de partij Orinats Yerkir.

In december 2007, zou [uw] werfleider [...] u gevraagd hebben om te stemmen voor Serge Sargsyan bij de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Doordat u weigerde, zou hij u ontslagen hebben. Vervolgens zou u opnieuw werk gevonden hebben als taxichauffeur.

Tijdens de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 zou u toezicht hebben gehouden op het verloop van de stemming, [...]. U zou onregelmatigheden hebben vastgesteld [...] en u zou samen met de vertrouwenspersoon geslagen zijn door de leden van de partij Hanrapetakan en de politie. 's Anderendaags zou u vernomen hebben dat Levon Ter Petrossian niet verkozen was.

Op 1 maart 2008 zou u samen met een vriend naar de manifestaties zijn geweest [...]. U zou getuige zijn geweest van het politiegeweld 's nachts, u zou aangehouden zijn en twee dagen opgesloten zijn geweest. Tijdens uw opsluiting zou u geslagen zijn en beschuldigd zijn geweest van betrokkenheid bij plunderingen en geweldplegingen. U zou dit niet hebben willen toegeven en zou uiteindelijk vrijgelaten zijn nadat u een overeenkomst had ondertekend dat u niet meer zou manifesteren. Gezien uw erbarmelijke fysieke toestand door de slagen zou u twee weken bedlegerig zijn geweest.

Tijdens uw herstelperiode zou u vernomen hebben dat uw zoon, die meningitis had, eveneens door een politieagent geslagen zou zijn geweest en dat hij de naam van zijn belager kende.

Op 21 mei 2008 vonden de gemeenteverkiezingen in Erevan plaats. U zou opnieuw getuige zijn geweest van fraude in het stembureau en u zou dit gemeld hebben. U zou geslagen zijn en de aanwezige politieagenten zouden niet tussenbeide gekomen zijn.

In september 2008 zou u zich aangesloten hebben bij een groep mannen die verkiezingsfraude aanklagen. De agenten die ter plaatse kwamen, zouden tussenbeide gekomen zijn en u zou zijn meegenomen naar het politiekantoor. U zou in het gezicht zijn geslagen en men zou u herinnerd hebben aan uw akkoord om niet meer te betogen. U zou ervan beticht zijn de betogingen te hebben georganiseerd. Vervolgens zou u overgebracht zijn naar een ander politiekantoor waar u opnieuw ondervraagd zou zijn en ervan beschuldigd zijn de betogingen te hebben georganiseerd. U zou diezelfde dag vrijgelaten zijn.

Een week later zou u – door de schuld van de tegenpartij – een verkeersongeluk gehad hebben en die mannen [...] zouden geëist hebben dat u de herstellingen aan hun voertuig zou vergoeden, [...]. Zij zouden u met een wapen bedreigd hebben. U zou [wat extra tijd] gekregen hebben [...] zodat u de tijd had om uw zoon uit Armenië te laten vluchten [...].

Dan zou u uw huis verkocht hebben en uw baas de nodige som betaald hebben voor de schade die de taxi tijdens het verkeersongeluk had opgelopen, en daarna zou u uw eigen reis uit Armenië hebben voorbereid.

Op 10 augustus 2009 zou u een nieuw rijbewijs hebben gekregen ter vervanging van het rijbewijs dat in beslag werd genomen.

Op 28 september 2009 zou u Armenië per vliegtuig verlaten hebben en nog diezelfde dag in België aangekomen zijn. U heeft uw asielaanvraag op 6 oktober 2009 bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingediend.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat er in uw hoofd niet kan worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Eerst en vooral merk ik op dat u geen enkel document of ander begin van bewijs kunt neerleggen [...].

Ik stel echter vast dat u wel in staat was om bewijsstukken neer te leggen [...], [met name] uw werkboekje [...], [of] documenten inzake het verkeersongeluk waarin u zou betrokken zijn geweest [...], [of nog inzake de] slagen die uw zoon heeft gekregen [...].

Door deze vaststellingen kan ik niet geloven dat u ten volle meewerkt aan het vaststellen van alle feiten voor uw asielaanvraag en dat u alles in het werk stelt om uw verklaringen met bewijzen te staven.

We mogen niet vergeten dat in deze het algemene rechtsbeginsel "de bewijslast ligt bij de aanvrager" van toepassing is [...].

Bij gebrek aan enig element of begin van bewijs, kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de gegrondheid van uw asielmotieven enkel onderzocht worden op basis van uw verklaringen. Ik moet echter vaststellen dat uw verklaringen nauwelijks geloofwaardig zijn en dat de aangehaalde vrees bijgevolg niet als gegrond kan worden beschouwd.

Ik stel immers vast dat de politieke activiteit die, volgens uw verklaringen, aan de oorsprong zou liggen van uw problemen die u zegt te hebben ondervonden, niet geloofwaardig is.

[Zo] kunt het resultaat niet opgeven [...],[u vergist zich over de datum van de stemming en de stemmingsmodaliteiten],[...] u weet niet voor welke partij u tijdens deze verkiezingen moest stemmen om de kandidaat voor de functie van burgemeester Levon Ter Petrossian te steunen [en] u kunt niet zeggen hoeveel zetels het Nationale Congres van Armenië heeft behaald [...].

Voorts merk ik op dat u evenmin kunt aangeven wie die vertrouwenspersoon was die u zou geholpen hebben [noch] het nummer van het stembureau waar u toezicht zou hebben gehouden op het verloop van de stemming [...], dat u de naam van de voorzitters van de verkiezingscommissies in dit stembureau niet kunt opgeven [...].

De verklaringen die u geeft voor deze onwetendheden en fundamentele tegenstrijdigheden [...], zijn niet overtuigend (CGVS, p. 6, 9, 11 en 12). Deze verantwoording kan geenszins verklaren waarom u dergelijke fouten heeft gemaakt en deze cruciale elementen niet kent [...].

Aangezien de geloofwaardigheid van uw politieke activiteit geheel in vraag wordt gesteld, mogen wij de vrees en problemen die hieruit voortvloeien niet als vaststaand beschouwen. Bovendien stel ik vast dat uw verklaring en die van uw echtgenote over uw opsluiting in maart 2008 verschillen. [...].

Wat het verkeersongeluk dat tegen u werd opgezet betreft, moet ik eveneens vaststellen dat uw verklaringen niet toelaten deze gebeurtenis als waarachtig en door u beleefd te beschouwen. [...].

In ondergeschikte orde, zelfs als de door u aangehaalde feiten aannemelijk zouden zijn - quod non - blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt [...] dat in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, [...] ernstige feiten hebben plaatsgevonden die konden leiden tot vervolging [maar dat] de situatie sindsdien evenwel verbeterd is. [...]. Personen die beantwoorden aan uw profiel, [...], kunnen wel degelijk onder druk worden gezet door de autoriteiten, maar er bestaat momenteel geen enkele gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Gezien alle voorgaande vaststellingen kan ik geen geloof hechten aan uw beweringen. Bijgevolg kan in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 vastgesteld worden."

De tweede bestreden beslissing wordt als volgt samengevat (vrije vertaling):

"A. Feitenrelaas

[...] U koppelt uw asielaanvraag aan die van uw echtgenoot [...].

B. Motivering

[...] om dezelfde redenen moet uw asielaanvraag eveneens verworpen worden."

De derde bestreden beslissing wordt als volgt samengevat:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn. [...]

U geeft aan dat al uw problemen verbonden zijn met de problemen van uw vader. Tijdens een meeting voor de presidentsverkiezingen van 2008 op het Operaplein, hebt u van een politieman een slag gekregen. U liep hierbij geen verwondingen op. [...]

U was met uw moeder naar het politiebureau van Spandarijan gegaan om te zien of uw vader daar was.

U kreeg een duw, en u gaf een agent een duw terug. Een agent sloeg met zijn vuist op uw hoofd. Toen u bijkwam sloeg u die agent met uw vuist in zijn buik. De agent riep dat uw moeder u moest wegbrengen omdat ze anders ook u zouden arresteren. Uw moeder heeft u dan aan de kant genomen. [...]

U besloot te vertrekken uit Armenië omwille van de problemen van uw vader [...]. Ze hadden uw vader bedreigd dat ze u iets zouden aandoen. Daarom heeft uw vader besloten u eerst weg te sturen.

[...] U kwam België binnen op 28 maart 2009, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 03 april 2009.

[...]

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat alle problemen die u in Armenië kende verbonden waren met de problemen van uw vader [...] Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader [...] werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen, kan in uw hoofd

evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. [...]

Bovendien moet worden vastgesteld dat u uw asielrelaas evenmin aannemelijk heeft weten te maken.

[...] [Het blijkt dat er] op de officiële lijsten van de centrale kiescommissie geen enkele [M. S.], [...] voorkomt als vertrouwenspersoon van Levon Ter Petrosyan [...]. Hieruit blijkt dat u de Belgische asielinstanties foutieve informatie verschafte in verband met de politieke betrokkenheid van uw vader in Armenië waardoor u volgens uw verklaringen zelf ook persoonlijke problemen zou hebben gekend. Hierdoor kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande de problemen die u in uw land zou hebben gekend en die, zoals blijkt uit uw verklaringen, rechtstreeks voortvloeiden uit de politieke activiteiten van uw vader.

Aangaande uw reisroute verklaarde [...], wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

[De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen].[...]

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

2. Verknochtheid van de zaken

De derde verzoeker (zaak 56 713) is de zoon van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster (zaak 56 675). De Raad onderzoekt de twee verzoekschriften samen aangezien de zaken duidelijk verband houden met elkaar. De twee verzoeken berusten dan ook hoofdzakelijk op het feitenrelaas van de eerste verzoeker.

3. Het feitenrelaas

Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigen de verzoekende partijen dat zij hun asielaanvragen baseren op de in de bestreden beslissingen weergegeven feiten.

4. De verzoekschriften

4.1. In hun inleidend verzoekschrift, roepen de verzoekende partijen een enig middel in gebaseerd op de schending van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens voeren zij aan dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

4.2. De verzoekende partijen voegen drie nieuwe documenten aan hun verzoeken toe, namelijk een rapport van de International Trade Union Confederation (ITUC) “*Internationally recognised core labour standards in Armenia*”, een artikel van 24 mei 2010 getiteld “*FIDH: l’Arménie doit lancer une enquête sur les violences de 2008 et garantir la liberté d’expression et d’assemblée*” en een artikel van 12 april 2010 “*Arménie: graves problèmes au niveau des droits des travailleurs.*” Los van de vraag of deze stukken nieuwe elementen bevatten in de zin van artikel 39/76, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, worden deze geldig neergelegd in het kader van de rechten op verdediging voor zover zij het middel staven.

4.3. Tot besluit vragen de verzoekende partijen in hoofdzaak om de genomen beslissingen te hervormen en hun de vluchtelingenstatus te erkennen, en in ondergeschikte orde, hen het voordeel van subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vragen verzoekers de vernietiging van de bestreden beslissingen teneinde de dossiers terug te sturen naar de Commissaris-generaal.

5. Voorafgaande vraag

De Raad stelt vooreerst dat, in zoverre het middel is gegrond op een manifeste beoordelingsfout, hij overgaat tot een onderzoek van het geheel van de feiten van de zaak en zijn bevoegdheid niet beperkt blijft tot een evaluatie, per definitie bijkomstig, van de manifeste beoordelingsfout. De Raad onderzoekt of de beslissing op de helling komt te staan door een beoordelingsfout en niet uitsluitend door een manifeste beoordelingsfout.

6. Onderzoek van de aanvragen vanuit het oogpunt van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980

6.1. Onderzoek van de aanvraag van de eerste verzoeker

6.1.1. De genomen beslissing verwerpt de aanvraag van eerste verzoeker omwille van meerdere redenen. Eerst en vooral verwijt de beslissing verzoeker dat hij geen enkel document of begin van bewijs bijbrengt dat zou kunnen toelaten de ter ondersteuning van zijn aanvraag ingeroepen feiten vast te stellen. Voorts stelt zij dat de verschillende onwetendheden en onduidelijkheden in de verklaringen van de eerste verzoeker betreffende de verschillende verkiezingen waaraan hij in Armenië heeft deelgenomen, niet toelaten verzoekers politieke activiteiten en de problemen die daarmee gepaard zouden zijn gegaan als vaststaand te beschouwen. Ook haalt zij tegenstrijdigheden aan in zijn eigen verhaal, alsook tussen zijn verklaringen en die van de tweede verzoekster, en wijst zij op het vage karakter van zijn uitspraken. Zij besluit dat, in elk geval, uit de ter beschikking staande informatie blijkt dat er momenteel geen gegronde vrees voor vervolging bestaat voor personen met een profiel zoals dat van eerste verzoeker.

6.1.2. In haar inleidend verzoekschrift antwoordt de verzoekende partij dat het— gezien haar persoonlijke situatie en de humanitaire, sociale en politieke context in Armenië – voor haar onmogelijk was om zich te voorzien van de documenten die de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing en dat dit gebrek aan documentair bewijs de geloofwaardigheid van haar relaas niet in vraag mag stellen. Zij stelt eveneens dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het bijzondere profiel van verzoeker en diens persoonlijke situatie in de evaluatie van zijn uitspraken over de verkiezingen en dat het feit dat hij geen uitvoerige analyse van de politieke situatie in zijn land kon opgeven, de geloofwaardigheid van zijn relaas niet in vraag mag stellen.

6.1.3. Het debat tussen de partijen heeft dus in de eerste plaats betrekking op de vraag omtrent de vaststelling van de feiten. In dit verband past het eraan te herinneren dat het algemeen rechtsprincipe “de bewijslast ligt bij de aanvrager” toepassing vindt bij het onderzoek van asielaanvragen (HCR, Guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, p.51, §196). Uiteraard moet de notie bewijs in deze materie met enige souplesse geïnterpreteerd worden. Toch blijft het de taak van de verzoeker om de autoriteiten ervan te overtuigen dat hij effectief voldoet aan de voorwaarden vereist voor de status waarop hij aanspraak maakt.

6.1.4. In casu, baseren verzoekers hun aanvraag op een relaas dat ze onderbouwen met een aantal documenten die de verwerende partij als niet bewijskrachtig beschouwt. De Raad stelt vast dat de motivering die in dit opzicht werd uitgewerkt in de bestreden beslissing door de verzoekende partij onvoldoende weerlegd wordt in haar inleidend verzoekschrift.

6.1.4.1. Zo bewijzen het rijbewijs van de eerste verzoeker, de geboorteakte van de tweede verzoekster en van haar dochter, alsook hun huwelijksakte enkel maar hun identiteit en die van hun kinderen, die door de verwerende niet in vraag werden gesteld.

6.1.4.2. Door het algemene karakter van het verslag van de ITUC betreffende het arbeidsrecht in Armenië en de twee artikels over de sociale en politieke toestand in Armenië die bij het inleidend verzoekschrift werden gevoegd, kan er geen verband worden gelegd tussen deze documenten en de feiten die de eerste verzoeker persoonlijk aanhaalt ter ondersteuning van zijn aanvraag.

6.1.5. De Raad wijst er evenwel op dat, bij gebrek aan voldoende bewijskrachtige materiële elementen, in asielzaken algemeen aanvaard wordt dat de vaststelling van de feiten en de gegrondheid van de vrees kan geschieden op basis van louter de verklaringen van de aanvrager, maar deze regel die de aanvrager het voordeel van de twijfel gunt door met diens verklaringen genoeg te nemen, is enkel van toepassing indien deze verklaringen voldoende coherent en voldoende consistent zijn om

doorslaggevend te kunnen zijn. Zoals hierboven is gebleken zijn de partijen het in casu niet eens over dit punt.

6.1.6. De Raad oordeelt dat de motieven van de bestreden beslissing inzake de onwetendheden en de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoeker over de presidentsverkiezingen van 2008 en de gemeenteraadsverkiezingen van 31 mei 2009 ondersteund worden door het administratief dossier, dat ze relevant zijn en dat ze voldoende verantwoord zijn waarom de verwerende partij weigert geloof te hechten aan de verklaringen van eerste verzoeker. De Commissaris-generaal heeft immers terecht kunnen vaststellen dat het weinig logisch lijkt dat de eerste verzoeker een heel aantal essentiële gegevens over deze verkiezingen niet kent, hoewel hij beweert hieraan actief te hebben deelgenomen alsook toezicht te hebben gehouden op het goede verloop van de stemming.

De Commissaris-generaal heeft dus terecht overwogen dat deze onwetendheden en tegenstrijdigheden verhinderen de realiteit van de politieke activiteiten vast te stellen en bijgevolg ook van de problemen en vrees die daaruit zouden voortvloeien. Daarenboven heeft hij terecht kunnen oordelen dat het vage en onduidelijke karakter van de verklaringen van de eerste verzoeker over diens verkeersongeluk evenmin toelaat om deze gebeurtenis voor waar aan te nemen.

6.1.7. De argumenten van het verzoekschrift die erop gericht zijn het gebrek aan bewijs van verzoeker of zijn onwetendheid te verklaren enerzijds door zijn specifieke persoonlijke situatie en anderzijds door de huidige algemene situatie in Armenië, zijn veel te algemeen en stereotiep om de bovenstaande vaststelling te ontkrachten. Bovendien, los van deze verklaringen, gaat het erom uit te zoeken of de verzoekende partij, via de informatie die zij verschaft, erin slaagt haar relaas voldoende consistent en coherent te brengen zodat haar verklaringen volstaan om de gebeurtenissen waarop zij haar aanvraag baseert voor waar aan te nemen. Men kan echter alleen maar vaststellen dat, op zicht van de stukken van het dossier, de bestreden beslissing terecht heeft kunnen vaststellen dat dit niet het geval is. Doordat de eerste verzoeker er niet in slaagt om nauwkeurige en juiste informatie te verschaffen over de verkiezingen waaraan hij heeft meegewerkt of zijn verkeersongeluk – nochtans essentiële elementen in zijn relaas – kunnen de feiten niet als bewezen worden beschouwd enkel op basis van zijn beweringen.

6.1.8. Door het gebrek aan consistente en nauwkeurige informatie is de Commissaris-generaal bijgevolg op geldige wijze tot het besluit gekomen dat de ter ondersteuning van de aanvraag aangebrachte feiten niet als vaststaand kunnen worden beschouwd.

6.1.9. De hierboven onderzochte motieven van de beslissing volstaan om deze op geldige wijze te onderbouwen. Aangezien in het verzoekschrift geen enkel afdoend antwoord wordt aangebracht, is het geheel overbodig om over te gaan tot een analyse van de andere motieven van de beslissing en de argumenten van het verzoekschrift die hiermee te maken hebben, aangezien deze geenszins tot een ander besluit kunnen leiden.

6.1.10. Bijgevolg maakt de eerste verzoeker niet aannemelijk dat hij zijn land heeft verlaten of er weg blijft uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève.

6.2. Onderzoek van de aanvraag van de tweede verzoekster

6.2.1. De Commissaris-generaal heeft eveneens geweigerd om tweede verzoekster, de echtgenote van eerste verzoeker, de vluchtelingenstatus toe te kennen, omdat haar aanvraag geheel samenhangt met die van haar echtgenoot, die de vluchtelingenstatus werd geweigerd. De Raad stelt eveneens vast dat verzoekster in het inleidend verzoekschrift geen enkel persoonlijk vervolgingsfeit inroept dat losstaat van de feiten aangehaald door haar echtgenoot, eerste verzoeker, en dat zij haar dossier inderdaad geheel aan dat van haar echtgenoot verbindt en, in hun gezamenlijk inleidend verzoekschrift, geen andere middelen ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen dan haar echtgenoot.

6.2.2. In de mate waarin de aanvraag van de tweede verzoekster nauw samenhangt met die van de eerste verzoeker, haar echtgenoot, en dat haar vrees voortvloeit uit de door deze laatste aangehaalde feiten, stelt de Raad vast dat deze vrees eveneens berust op feiten die niet als vaststaand kunnen worden beschouwd. Bijgevolg kan de vrees van de tweede verzoekster evenmin als gegrond worden beschouwd en is haar aanvraag eenzelfde lot bezegeld.

6.2.3. De Raad besluit dat de tweede verzoekster niet bevestigt dat zij haar land heeft verlaten of er weg blijft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève.

6.3. Onderzoek van de aanvraag van de derde verzoeker

6.3.1. Ten slotte, heeft de Commissaris-generaal geweigerd om derde verzoeker, zoon van eerste verzoeker en tweede verzoekster, de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat zijn aanvraag in hoofdzaak samenhangt met die van zijn vader, eerste verzoeker, die de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Hij haalt eveneens het feit aan dat derde verzoeker verklaard heeft dat zijn vader bij de laatste presidentsverkiezingen als vertrouwenspersoon van Levon Ter Petrossian werd aangesteld, maar dat volgens de informatie die hij ter beschikking had, de naam van zijn vader op geen enkele lijst met vertrouwenspersonen voorkomt. Bijgevolg overweegt hij dat de aangehaalde feiten ter staving van de aanvraag van de derde verzoeker, die een rechtstreeks gevolg zouden zijn van de politieke activiteiten van diens vader, evenmin als bewezen kunnen worden beschouwd.

In haar inleidend verzoekschrift beweert de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bijzondere individuele situatie van de derde verzoeker, een Armeense jongeman die zich bevindt in een zwakke psychologische gezondheid en met een aantal medische problemen kampt. Ze werpt eveneens op dat de geloofwaardigheid van het politiegeweld tegen verzoekers en de willekeurige aanhoudingen van eerste verzoeker niet in vraag werden gesteld en dat zij bijgevolg alle redenen hebben om te vrezen voor represailles. Ook stelt zij dat verzoeker relevante documenten heeft neergelegd en nauwkeurige details heeft kunnen opgeven en dat er bijgevolg reden is om hem het voordeel van de twijfel toe te staan. Tot slot benadrukt zij de zorgwekkende toestand die momenteel in Armenië heerst.

6.3.2. De Raad stelt op zijn beurt, net als de verwerende partij, vast dat derde verzoeker zijn asielaanvraag hoofdzakelijk baseert op de feiten die zijn vader heeft aangehaald ter staving van zijn eigen aanvraag, en dat zijn dossier nauw samenhangt met dat van zijn vader. In de mate waarin de aanvraag van derde verzoeker nauw samenhangt met die van eerste verzoeker, en dat zijn vrees hoofdzakelijk voortvloeit uit de door deze laatste voorgehouden feiten, stelt de Raad bijgevolg vast dat deze vrees eveneens berust op feiten die niet als vaststaand kunnen worden beschouwd. Bijgevolg kan de vrees van de derde verzoeker evenmin als gegrond worden beschouwd en is zijn aanvraag in die mate eenzelfde lot bezegeld.

6.3.3. De Commissaris-generaal heeft bovendien terecht kunnen oordelen dat de documenten die derde verzoeker heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn aanvraag niet toelaten de feiten die aan de basis liggen van zijn aanvraag met zekerheid vast te stellen.

6.3.3.1. Zo bewijzen zijn geboorteakte en het medisch attest dat zich in het administratief dossier bevindt enkel maar zijn identiteit en het bestaan van psychologische en medische problemen ingevolge een hersenvliesontsteking die hij op vijfjarige leeftijd heeft opgelopen, elementen die door de verwerende partij niet in vraag werden gesteld.

6.3.3.2. Betreffende het rapport van ITUC en de twee artikels die bij het inleidend verzoekschrift werden gevoegd, werd bij het onderzoek van de aanvraag van eerste verzoeker reeds vastgesteld dat deze documenten een veel te algemeen karakter hebben om welk verband dan ook te kunnen vaststellen met de feiten die verzoekers ter ondersteuning van hun aanvraag hebben aangehaald. Anderzijds dient er nogmaals op gewezen dat het op algemene wijze inroepen van mensenrechtenschendingen in Armenië geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een burger van dat land vast te stellen.

6.3.4. Daarenboven stelt de Raad, met de verwerende partij, vast dat derde verzoeker in zijn verhoor van 17 maart 2010 heeft verklaard dat zijn medische problemen geen enkel verband hielden met de redenen waarom hij zijn asielaanvraag had ingediend (p. 3 van het verhoorverslag van 17 maart 2010). De Raad overweegt tevens dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift geen enkel materieel element of concrete uitleg bijbrengt om aan te tonen dat de verwerende partij tijdens het onderzoek van haar aanvraag niet voldoende rekening zou hebben gehouden met de leeftijd en de gezondheidstoestand van derde verzoeker. Het verzoekschrift ontwikkelt op deze punten slechts

algemene en stereotiepe argumenten, maar toont niet aan waarom de specifieke situatie van de derde verzoeker van die aard zou zijn dat deze het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd bewijst.

6.3.5. Bijgevolg kan men besluiten dat de Commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat de derde verzoeker noch de realiteit van de aangehaalde feiten ter staving van zijn aanvraag, noch de gegrondheid van de voorgehouden vrees heeft bewezen. De motieven van de hierboven onderzochte beslissing volstaan om deze formeel en geldig te onderbouwen. Gezien het feit dat in het verzoekschrift geen enkel afdoend antwoord wordt geboden, is het geheel overbodig om over te gaan tot analyse van de andere motieven van de beslissing en de argumenten van het verzoekschrift die hiermee te maken hebben, aangezien deze geenszins tot een ander besluit kunnen leiden.

6.3.6. Bijgevolg maakt derde verzoeker niet aannemelijk dat hij zijn land heeft verlaten of er weg blijft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève.

7. Onderzoek van de aanvragen vanuit het oogpunt van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980

7.1. De verzoekende partijen vragen eveneens hen het voordeel van subsidiaire bescherming toe te kennen zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Artikel 48/4 van voornoemde wet bepaalt dat *“de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst (...) terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...)”*

Volgens paragraaf 2 van artikel 48/4 van de wet bestaat ernstige schade uit:

- “a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

7.2. In dit opzicht merkt de Raad op dat de vraag van de verzoekende partijen om subsidiaire bescherming niet gebaseerd is op andere feiten of motieven dan deze die aan de basis liggen van hun aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en dat de verzoekende partijen niet uitdrukkelijk een specifiek middel hiertoe inroepen, tenzij de huidige algemene situatie in Armenië. De Raad wijst er nogmaals op dat het op algemene wijze inroepen van mensenrechtenschendingen in Armenië, met name door middel van rapporten of algemene artikels, geenszins volstaat om vast te stellen dat elke burger van dat land een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

7.3. Aldus stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen enkel concreet en gegrond middel formuleren dat erop wijst dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b, van de wet van 15 december 1980. Immers bespreken zij de mensenrechtensituatie in Armenië slechts in zeer algemene termen. In de mate dat, in het kader van het onderzoek van hun aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus, reeds werd geoordeeld dat de door de verzoekers aangehaalde feiten of motieven onvoldoende geloofwaardig zijn, overweegt de Raad dat zij geen specifiek of bijzonder profiel vertonen waardoor zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden kunnen lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b, van de wet van 15 december 1980.

7.4. Ten slotte, gesteld dat de verzoekschriften beogen te verwijzen naar artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, inzake *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*, kan de Raad enkel vaststellen dat zij niet de minste reden of het minste argument aanbrengen die zouden toelaten vast te stellen dat de huidige toestand in Armenië kan beschouwd worden als een situatie van *“willekeurig geweld in het geval van een een gewapend conflict”* in de zin van deze bepaling. Hoe dan ook ontwaart de Raad in de verklaringen en geschriften van de verzoekende partij geen enkele aanwijzing voor het bestaan van dergelijke motieven.

7.5. Bijgevolg maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er ernstige redenen zijn die om aan te nemen dat ze, bij terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van paragraaf 2 van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 56 675 en 56 713 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

dhr. S. BODART,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. T. LEYSEN,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. BODART